

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **F. S. H.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
se sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
se sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2017, č. j. 3810/DS/2017,
JID 133211/2017/KUUK/Bla,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. 8. 2017, č. j. 3810/DS/2017, JID 133211/2017/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Podbořany, Odbor dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 20. 1. 2017, č. j. DOP-6272/2016/Kar (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 30. 3. 2016 v čase 13:41:28 řídil motorové vozidlo tovární značky KIA VENGA (bílé barvy), registrační značky „X“, se kterým jel po silnici I. třídy č. 6 ve směru jízdy na Karlovy Vary. V obci Lubenec, v ulici Karlovarská mu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C, v. č. 15/0200, naměřena rychlost 70 km/h, v úseku kde smí řidič jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla žalobci jako nejnižší rychlost zjištěna rychlost 67 km/h. Při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 17 km/h. Současně žalobce navrhoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že ve správním řízení nebylo vyhověno jeho důkazním návrhům, kterým bylo provedení návodu k obsluze rychloměru a geometrické analýzy snímku, neboť nebyl dodržen předepsaný úhel pro měření. Dále navrhoval vyslechnout obsluhu rychloměru a provést ohledání místa přestupku spolu s návodem k obsluze rychloměru, aby byl zjištěn způsob a místo ustavení měřícího vozidla.
 3. Dále žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož správní orgán nemohl konstatovat závěr, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze rychloměru, když tento nebyl ve správním řízení proveden; k tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016/31, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2014, č. j. 58 A 33/2012-26. Za nepřezkoumatelné považoval rovněž tvrzení žalovaného, že výstup z měření nevyvolává žádné pochybnosti, resp. netrpí žádnými anomáliemi, jelikož nebyl proveden žádný důkaz dokládající požadavky na výstup z měření. Rovněž žalovaný nepopsal, jaké případné anomálie či nedostatky snímku zkoumal a jak dospěl k závěru, že se na snímku nevyskytují. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné rovněž proto, že se žalovaný nikterak nevyjádřil k jeho návrhu na výslech obsluhy rychloměru k ustavení měřícího vozidla. Nedostatečně odůvodněný je i závěr o formě zavinění přestupku, ježto měl být spáchán ve formě vědomé nedbalosti, avšak správní orgán neprokázal, že žalobce věděl a uvědomoval si, jaký rychlostní limit v daném úseku platí, jakou rychlostí jede, a že tím naplňuje skutkovou podstatu daného přestupku.
 4. Vedle toho žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že ve správním řízení uplatnil obstrukčně námitky až po ústním jednání, jelikož proběhly dvě ústní jednání a žalobce se vyjádřil dvakrát, přičemž první vyjádření bylo správnímu orgánu doručeno před druhým ústním jednáním. Sdělil, že správní řízení není omezeno zásadou koncentrace řízení a může
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se tedy legitimně vyjadřovat a navrhopat důkazy do vydání rozhodnutí ve věci samé. Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož žalovaný nemohl odmítnout na základě shora uvedené argumentace vypořádat odvolací námitky. Stejně tak nemohl odmítnout námitku vznesenou zmocněncem žalobce z důvodu, že tento neměl odborné znalosti, aniž by se nezabýval jádrem vznesené námitky, úhlem měření, a neprokázal její neopodstatněnost nebo nelogičnost.

5. Dále žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že pro účinné zpochybnění měření rychlosti by musel důkaz o nesprávnosti měření rychlosti pořídit ještě v den měření, což je v rozporu s výtkou žalovaného, že žalobce neobstaral odborný posudek, který by však nemohl zajistit v den měření. Rovněž nesouhlasil s vypořádáním odvolacích námitek žalovaným, týkajících se ověřovacího listu rychloměru a proškolení policisty, ježto samy o sobě nezaručují, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru.
6. Vedle toho žalobce namítal, že měření rychlosti bylo provedeno nezákonně, neboť policisté prováděli měření skrytým způsobem, když užili vozidlo v civilním provedení. Skrytým způsobem může orgán veřejné moci vykonávat svou pravomoc pouze v případě, že je k tomu zákonem výslovně zmocněn, navíc skryté měření rychlosti nenaplňuje účel měření rychlosti dle ust. § 79a zákona o silničním provozu, jímž je zvyšování bezpečnosti, tedy prevence.
7. Žalobce rovněž zpochybnil ověření rychloměru, jelikož toto provedl výrobce rychloměru, ježto měl na udělení ověření svému výrobku ekonomický zájem a tudíž byl podjatý. Navrhl, aby bylo ověření rychloměru zrušeno a nebylo k němu přihlíženo.
8. Dále žalobce namítl, že dotčený přestupek byl ke dni 30. 3. 2017 prekludován, jelikož lhůta k projednání přestupku byla do 1. 10. 2016 jednoletá. K zakotvení jejího prodloužení došlo až k 1. 10. 2016, a nikoliv k 1. 10. 2015. Upozornil, že v rámci správního trestání je nutné upřednostnit výklad nejpriznivější pro obviněného.
9. Taktéž žalobce namítl, že výrok napadeného rozhodnutí v rozporu s ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neobsahuje všechna zákonná ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně chyběl odkaz na ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích.
10. Rovněž žalobce namítl, že specifikace místa spáchání přestupku je nedostatečná, neboť ulice Karlovarská je v dané obci dlouhá a jistě v jejích úsecích platí odlišné rychlostní limity.
11. Závěrem žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměla by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž zrekapituloval průběh správního řízení a sdělil, že klíčovým důkazem v řízení byl výstup z měřicího zařízení, jež zjevně prokazuje protiprávní jednání žalobce. Sdělil, že provedením návodu k obsluze rychloměru ve správním řízení by vznikl precedens, provádět toto dokazování u každého obdobného přestupku. Správní spis neobsahuje žádné důkazy, jež by zpochybňovaly výstup z rychloměru, tudíž lze konstatovat, že jeho obsluha postupovala v souladu s návodem k obsluze. Upozornil, že zmocněnec žalobce ve správním řízení zastupuje v podobných věcech další účastníky a uplatňuje totožnou námitku. Dále upozornil, že zmocněnec žalobce zaslal elektronicky vyjádření v den konání prvního ústního jednání po jeho skončení, avšak osobně se nedostavil ani k jednomu ze dvou konaných ústních jednání, přičemž zdůraznil zásadu ústnosti v přestupkovém řízení. Taktéž připomněl zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení, kteréžto nebyly v daném řízení uplatněny ne však vinou žalovaného či správního orgánu prvního stupně. Uvedl, že ust. § 79a zákona o silničním provozu dává policii oprávnění k měření rychlosti, aniž by určovalo způsob měření rychlosti. Konstatoval, že zmocněnec žalobce pan J. řízení zdržoval, neúčastnil se ústních jednání a zahlcoval správní orgány v obdobných řízeních obsáhlými a zmatečnými podáními, přičemž upozornil na zaangažovanost pana J. v jakési pojišťovně na pokuty. Závěrem zdůraznil, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech, neboť byl seznámen se spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí a měl dostatečný časový prostor pro reakci na obsah správního spisu. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta pro nedůvodnost.

Ústní jednání před soudem

13. Při jednání soudu dne 8. 7. 2019 zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v písemném vyhotovení žaloby, zopakoval některé žalobní námitky a nově namítl, že ze spisového materiálu nelze seznat, zda byl školitel policisty řádně proškolen, kdo skutečně psal napadené rozhodnutí a chybí v něm návod k obsluze rychloměru. Žádné návrhy na provedení důkazů nevznesl, k čemuž podotkl, že si to nepřije, neboť dokazování by neměl činit soud za správní orgán, který se tím dopustil závažného procesního pochybení, pro které žalobou napadené rozhodnutí nemůže obstát.
14. Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání soudu v plném rozsahu odkázal na písemné vyjádření k žalobě, navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, k čemuž doplnil, že již delší dobu je na internetu veřejně dostupný návod k radaru model RAMER 10 C. Žádné návrhy na provedení důkazů nevznesl.

Správní spis

15. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 1. 4. 2016 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, Územní odbor Louny, Dopravní inspektorát, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 30. 3. 2016 v čase 13:41 v obci Lubenec, ulice Karlovarská u domu č. p. „X“, na silnici první třídy č. 6, ve směru od Prahy na Karlovy Vary, okres Louny, GPS souřadnice X-1026713 Y-820591, kdy při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. KIA VENGA bílé barvy, r. z. „X“, nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h, když mu byla naměřena rychlost 70 km/h, po odečtu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tolerance 67 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 17 km/h. Součástí tohoto oznámení byl mj. úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu, jeho řidiči a specifikaci překročení nejvyšší dovolené rychlosti, dále i výstup z rychloměru výrobního čísla 15/0200, seznam policistů, kteří byli proškoleni pro obsluhu rychloměrů RAMER 10 C, včetně nstržm. P. S., jenž prováděl předmětné měření rychlosti, ověřovací list k rychloměru RAMER 10 C výrobního čísla 15/0200 a fotografie z místa spáchání přestupku a dokladů žalobce. Osobní automobil tov. zn. KIA VENGA, r. z. „X“, jehož řidičem byl dle předložených dokladů žalobce, překročil nejvyšší dovolenou rychlost, a to v úseku kde je maximální dovolená rychlost 50 km/h. Řidič odmítl projednání v blokovém řízení. Z výpisu evidenční karty žalobce soud zjistil, že od roku 2008 do roku 2016 žalobce spáchal celkem 4 přestupky, z nichž 2 se týkaly překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

16. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně doručil žalobci dne 20. 5. 2016 příkaz, proti němuž podal včasný odpor, dne 18. 10. 2016 zmocněnec žalobce převzal kopie spisového materiálu, následně se žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili k ústnímu jednání konanému dne 25. 10. 2016, načež 26. 10. 2016 obdržel správní orgán prvního stupně písemné vyjádření zmocněnce žalobce, dne 15. 12. 2016 se zmocněnec žalobce dostavil k druhému ústnímu jednání, načež 4. 1. 2017 doručil správnímu orgánu prvního stupně druhé písemné vyjádření k dotčenému přestupku. Následně správní orgán prvního stupně rozhodl prvostupňovým rozhodnutím ze dne 20. 1. 2017. Dne 6. 2. 2017 podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, které na výzvu doplnil podáním dne 30. 3. 2017, načež dne 28. 8. 2017 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Na tomto místě soud uvádí, že žalobce ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. opožděně namítl, když tak učinil až dne 8. 7. 2019, čili zjevně po uplynutí dvouměsíční lhůty k formulaci žalobních námitek, že ze spisového materiálu nelze seznat, zda samotný školitel dotyčného policisty byl řádně proškolen, dále kdo skutečně psal žalobou napadené rozhodnutí a že ve správním spise chybí návod k obsluze rychloměru, a proto se těmito námitkami pro opožděnost nezabýval.
19. Dále soud předesílá, že po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu včasné uplatněných žalobních námitek důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
21. Dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1500 Kč do 2500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
22. Dle ust. § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.
23. Dle ust. § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.
24. Dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
25. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, vyloučeno, že: „NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“
26. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyloučeno, že: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“

27. Vzhledem k jednotlivým včasné uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí především v nedostatečném odůvodnění formy zavinění, dále chyběl podklad pro tvrzení, že měření proběhlo dle návodu k obsluze rychloměru, když tento nebyl jako důkaz proveden, nedostatečně je odůvodněno i tvrzení, že výstup z rychloměru nevyvolává žádné pochybnosti, když nebyl proveden žádný důkaz dokládající požadavky na výstup z měření, a jeho návrh na provedení výsledku obsluhy rychloměru zůstal bez vyjádření žalovaného.
28. Soud předesílá, že prvostupňové rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí, tvoří jeden celek a jako takový je soud shledal přezkoumatelným, řádně odůvodněným v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně i žalovaný dostatečným způsobem reagovali na obsáhlé námitky, které žalobce písemně uplatnil v prvostupňovém a odvolacím řízení. Soud zdůrazňuje, že případné dílčí nedostatky odůvodnění nemohou zakládat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, podstatné je, zda správní orgán postavil své rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl podložený obsahem správního spisu, vyložil, na základě jakých podkladů ke skutkovým závěrům dospěl, jak podklady pro rozhodnutí hodnotil a jak věc právně posoudil. Přitom argumentace správního orgánu nemusí reagovat na každou dílčí připomínku účastníka řízení, to by vedlo, zejména u rozsáhlých podání, jako tomu bylo v nyní posuzované věci, k rozhodnutím nepřehledným a nesrozumitelným. V tomto směru lze shrnout, že je třeba vycházet z toho, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není nutné, aby se žalovaný zabýval detailně každou dílčí námitkou odvolání, postačí, postaví-li proti odvolání ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací body jako celek neobstojí.
29. Soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou. Odůvodnění formy zavinění spáchaného přestupku není nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se v prvostupňovém rozhodnutí na str. 6 vyjádřil následovně: *“Správní orgán v daném případě posoudil způsob spáchání přestupku, kdy došel k závěru, že protiprávní jednání F. S. H. bylo činěno z nedbalosti vědomé, neboť jmenovaný je držitelem řidičského oprávnění k řízení vozidel zařazených do skupiny B podle ustanovení zákona o silničním provozu od 24. 9. 2007, tedy více jak 9 let. Lze tedy oprávněně konstatovat, že se jedná o řidiče s určitou řidičskou praxí, u které se ovšem proti tomu předpokládá, že v potřebné míře zná a ovládá pravidla, která pro provoz na pozemních komunikacích v aktuální době platí.“* Z uvedené části odůvodnění je zřejmé, jakým myšlenkovým postupem správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že přestupek byl spáchán formou vědomé nedbalosti.
30. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, jelikož chyběl podklad pro tvrzení, že měření proběhlo dle návodu k obsluze rychloměru, když tento nebyl jako důkaz proveden, nedostatečně bylo odůvodněno i tvrzení, že výstup z rychloměru nevyvolává žádné pochybnosti, když nebyl

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proveden žádný důkaz dokládající požadavky na výstup z měření, a jeho návrh na provedení výslechu obsluhy rychloměru zůstal bez vyjádření žalovaného.

31. Na tomto místě je třeba uvést, že ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, vyplývá, že: *“Žalovanému i krajskému soudu je nutno přisvědčit i s ohledem na skutečnosti, které jsou Nejvyššímu správnímu soudu známy z dosavadní judikatury. Například z rozsudku ze dne 23. března 2015, č. j. 17 A 33/2013 - 164 (byť věcně se netýkal námitky měření v zatáčce) vyplývá, že v řízení před Krajským soudem v Plzni byl proveden důkaz návodem k obsluze radarového zařízení RAMER 10 C, z něhož vyplynulo, že měřicí jednotka vybírá úsek, který je nejvhodnější pro dosažení potřebné přesnosti měření. Činí tak tím, že vyhledá v posloupnosti změřených hodnot úsek, který je nejvhodnější pro maximální přesnost. Po získání dostatečného počtu těchto měření je vypočtena průměrná hodnota rychlosti. Následuje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné. Dále zde bylo provedeno dokazování odborným vyjádřením, podle něhož při měření za jízdy je nejpresnější nastavení úhlu z důvodu, že radarová hlava je zafixována v poloze 22 stupňů vůči ose měřicího vozidla a je vyloučeno, že by radar měřil pod jiným úhlem, protože jede v sousedním pruhu. Ačkoliv se nejedná o zcela totožný typ měřicího zařízení, považuje Nejvyšší správní soud vhodné poukázat též na svůj rozsudek ze dne 27. dubna 2016, č. j. 7 As 10/2016 - 47, kde uvedl: „Pokud stěžovatel vytýkal krajskému soudu závěr, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledku měření, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tento závěr učinil krajský soud na základě návodu předmětného měřicího zařízení RAMER 7CCD (bod 2. 3. návodu, který je založen v soudním spisu). Z návodu vyplývá, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledků měření a výsledek měření by se na displeji vůbec nezobrazil. K této problematice srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, či ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60.“ V posledně označeném rozsudku se výslovně uvádí: „Pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.“ K obdobnému závěru jako v nyní řešené kauze dospěl navíc Nejvyšší správní soud (byť stručněji) již dříve, a to v rozsudku ze dne 2. března 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, který se výslovně týká údajného měření rychlosti v zatáčce přístrojem RAMER 10 C.“*
32. Soud k tomuto uvádí, že ve světle shora uvedené judikatury bylo nadbytečné provádět ve správním řízení návod k obsluze, prokazovat náležitosti výstupu z měření či vyslýchat obsluhu rychloměru, když již bylo opakovaně judikováno, že použitý rychloměr RAMER 10 C je plně automatizovaný systém, který v případě nedodržení metody měření dle návodu k obsluze nepořídí žádný výstup a měření anuluje. Nutno doplnit, že součástí správního spisu je i platný ověřovací list použitého rychloměru a ověření o proškolení s manipulací daného typu rychloměru policisty, jenž měření prováděl. Žalobci se nepodařilo výše uvedenými námitkami podstatu odůvodnění zpochybnit. Námitky žalobce o údajném pochybení žalované strany v tomto směru z výše uvedených důvodů vyhodnotil soud jako neopodstatněné.
33. Z obdobných důvodů nadbytečnosti v intencích ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. pak ani soud nepřikročil ze své iniciativy k dokazování výslechem obsluhy rychloměru, když tento návrh ostatně nevzněl právní zástupce žalobce v rámci písemného vyhotovení žaloby a ani posléze při ústním jednání před soudem s tím, že výslovně si to nepřejí, neboť dokazování by neměl činit soud za správní orgán.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. K nesouhlasu žalobce s vypořádáním odvolacích námitek žalovaným, týkajících se ověřovacího listu rychloměru a proškolení policisty, ježto samy o sobě nezaručují, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru, soud sděluje, že nepodařilo-li se žalobci doložit konkrétními důkazy, že měření proběhlo vadným způsobem, nebo že použitý rychloměr byl nezpůsobilý k měření, je zde na základě shora uvedených ověření předpoklad, že měření bylo provedeno správně technicky způsobilým rychloměrem. Soud neshledal danou námitku žalobce důvodnou.
35. Dle ust. § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
36. K námitkám, že měření rychlosti proběhlo skrytě a nenaplňovalo účel měření rychlosti dle ust. § 79a zákona o silničním provozu, jímž je zvyšování bezpečnosti, tedy prevence, soud konstatuje, že ačkoliv ostentativní měření rychlosti s viditelnou symbolikou Policie ČR působí preventivně na účastníky provozu, kteří jsou ve vizuálním kontaktu s takto označenými hlídkami, a zvyšuje tak bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, obdobně působí na účastníky provozu i měření rychlosti policisty v neoznačených (civilních) vozech. Tento způsob měření má navíc ten efekt, že řidiči si nemohou být jisti, které civilní vozidlo jim může rychlost změřit, a tudíž preventivní funkce tohoto způsobu měření rychlosti má dopad na mnohem širší okruh řidičů. Ke způsobu měření rychlosti civilními vozy neoznačenými symbolikou Policie ČR soud podotýká, že zmocňující ust. § 79a zákona o silničním provozu nevymezuje způsob měření rychlosti pouze na případy za použití služebních vozidel označených viditelnou symbolikou Policie ČR.
37. Ověření rychloměru není zpochybněno skutečností, že bylo uděleno autorizovaným metrologickým střediskem, jež je rovněž jeho výrobcem. Soud k tomuto konstatuje, že zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, tuto situaci nezakazuje, přičemž žalobce měl možnost požádat o přezkoušení rychloměru dle citovaného zákona. Podstatu odůvodnění žalobce výše uvedenou námitkou opět nezpochybnil.
38. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34, plyne, že: „*Ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., část první, čl. I, bod 6. a 7. (o zániku odpovědnosti za přestupek) se aplikuje na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2015.*“
39. K prekluzi dotčeného přestupku soud uvádí, že projednávaný přestupek byl spáchán dne 30. 3. 2016, tudíž až po účinnosti novely ust. § 20 zákona o přestupcích, jež nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015. Dle novelizovaného znění ust. § 20 zákona o přestupcích se roční lhůta k projednání přestupku přeruší zahájením řízení či vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. V nyní posuzovaném případě bylo prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku, vydáno dne 20. 1. 2017, roční lhůta byla tedy zachována a zároveň počala běžet nanovo, přičemž žalovaný rozhodl o odvolání napadeným rozhodnutím dne 23. 8. 2017, tedy v rámci obnovené roční lhůty. Žalobcův výklad zmiňovaného omezení aplikovatelnosti nově zavedeného institutu přerušení běhu lhůty k projednání přestupku pouze na přestupky spáchané po nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích, tedy po dni 1. 10. 2016, vyvrátil Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

40. Soud neshledal, že by výrok prvostupňového rozhodnutí postrádal výčet aplikovaných právních ustanovení dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu, jak namítal žalobce. Výrok obsahuje mj. odkaz na ust. § 18 odst. 4, § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a § 79 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích. K žalobcem namítaným chybějícím ustanovením výroku ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích, soud konstatuje, že ust. § 13 odst. 1 zákona o přestupcích nebyl v daném případě aplikován a aplikace ust. § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 zákona o přestupcích týkající se určení druhu a výměry sankce je implicitní součástí nikoliv výroku, ale odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 6.
41. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
42. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikace místa a času spáchání skutku uvedena následujícím způsobem: „... *tím, že dne 30. 3. 2016 v čase 13:41:28 hodin řídil motorové vozidlo zn. KIA VENGA (bílé barvy), RZ: „X“, se kterým jel po silnici I. třídy č. 6 ve směru jízdy na Karlovy Vary. V obci Lubenec, v ulici Karlovarská mu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C, v.č. 15/0200 naměřena rychlost 70 km/h, v úseku kde smí řidič jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla řidiči H. jako nejnižší minimální rychlost zjištěna 67 km/h. Při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o 17 km/h,...*“. Z výše uvedeného je tedy logicky vyvoditelné, že pokud je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem počítaným na sekundy a současně je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti, tak je nutno námitce žalobce nepřisvědčit.
43. Z výroku rozhodnutí správního orgánu tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, který byl lokalizován na území obce s rychlostním omezením 50 km/h, s přesným časem přestupku určeným na sekundy, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Na základě výše uvedeného je nutné námitku žalobce nedostatečně vymezeného místa spáchání přestupku posoudit jako nedůvodnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39).
44. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

45. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, a proto soud žalobu z pohledu včasné uplatněných žalobních námitek dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
46. Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a právnímu zástupci žalovaného náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc ten je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. července 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.